

สาระ: ลูกๆ ที่แสนหวาน ลูกไม่สามารถกลับบ้านได้โดยที่ไม่กลับมาบริสุทธิ์ ดังนั้นจงชำระแบตเตอรี่ของดวงวิญญาณด้วยการจดจำระลึกถึงพ่อและกลับมาบริสุทธิ์อย่างเป็นทางการ

คำถาม: พ่อสอนอะไรแก่ลูกก่อนที่จะพาลูกกลับบ้าน?

คำตอบ: ลูกๆ ก่อนที่ลูกจะกลับบ้าน จงตายในขณะที่มีชีวิต! นี่คือเหตุผลที่บาบาทำให้ลูกฝึกฝนที่จะอยู่เหนือสำนึกของร่างกายก่อนล่วงหน้า นั่นคือท่านสอนลูกให้ตายในขณะที่มีชีวิต การขึ้นไปสู่อเบียงบนหมายถึงการตายเวลานี้ลูกได้รับความรู้ของการมาและการไป ลูกดวงวิญญาณรู้ว่าลูกมาจากเบียงบนเพื่อเล่นบทบาทของลูกด้วยร่างกายเหล่านั้น ตั้งแต่เดิมาแล้วเรคือผู้อาศัยของสถานที่นั้นและเวลานี้เราต้องกลับไปที่นี่

โอม ซานติ ไม่มีความยากลำบากในการพิจารณาว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณและจดจำพ่อ ลูกต้องไม่สะอึกกับสิ่งนั้น สิ่งนี้เรียกว่าการจดจำระลึกถึงที่ง่ายดาย ก่อนอื่นใดลูกต้องพิจารณาว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณ เป็นดวงวิญญาณที่นำร่างมาใช้และเล่นบทบาท ชั้นสการ์ทั้งหมดคงอยู่ในดวงวิญญาณ ดวงวิญญาณเป็นอิสระ พ่อพูดว่า พิจารณาว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณและจดจำฉัน, พ่อของลูก เพียงในเวลาสั้นเท่านั้นที่ลูกได้รับความรู้นี้ ลูกจะไม่ได้ได้รับความรู้นี้อีกครั้ง โลกไม่รู้ว่าลูกกำลังนั่งอยู่ในความสงบ สิ่งนี้เรียกว่าความสงบที่เป็นธรรมชาติ เราดวงวิญญาณได้มาจากเบียงบนเพื่อเล่นบทบาทของเราทางร่างกาย เราดวงวิญญาณคือผู้อาศัยของสถานที่นั้นแต่ตั้งแต่เดิมา ความรู้ที่อยู่ในสติปัญญาของลูก ไม่มีเรื่องของหะรุโศยคะ ฯลฯ ในสิ่งนี้ สิ่งนี้ง่ายดายอย่างยิ่ง เวลานี้เราดวงวิญญาณต้องกลับบ้าน แต่เราไม่สามารถไปที่นั่นได้โดยที่ไม่กลับมาบริสุทธิ์ ในการที่จะกลับมาบริสุทธิ์ลูกต้องจดจำพ่อ ดวงวิญญาณสูงสุด บาบของลูกจะถูกปล่อยออกไปได้ด้วยการจดจำท่าน ไม่มีเรื่องของความยากลำบาก เมื่อลูกออกไปเดินเล่นจงอยู่ในการจดจำระลึกถึงพ่อ เป็นเพียงในเวลาสั้นเท่านั้นที่ลูกสามารถกลับมาบริสุทธิ์ด้วยการจดจำระลึกถึง ที่นั่นเป็นโลกที่บริสุทธิ์ ที่นั่นในโลกที่บริสุทธิ์นั้นไม่มีความจำเป็นสำหรับความรู้ที่เพราะที่นั่นไม่มีการทำกรรมที่เป็นบาปใดๆ มันคือที่ที่บาปจะต้องได้รับการปลดปล่อยด้วยการจดจำระลึกถึง ที่นั่นลูกทำทุกอย่างอย่างเป็นธรรมชาติเหมือนกับที่ลูกทำที่นี่ และแล้วลูกก็ลงมาที่ละน้อยๆ ไม่ใช่ว่าลูกจะต้องมีการฝึกฝนที่นี่นั่นเช่นกัน เป็นเวลาที่ลูกต้องมีการฝึกฝนนี้ แบตเตอรี่ต้องได้รับการชาร์จในเวลาสั้นๆ และแล้วกระแสไฟก็จะค่อยๆ ไหลออกมาจากแบตเตอรี่อย่างแน่นอน เพียงครั้งเดียวเท่านั้นในเวลาสั้นๆ ที่ลูกได้รับความรู้ว่าจะชาร์จแบตเตอรี่อย่างไร ใช้เวลานานเท่าไรที่ลูกจะกลับมาสโตประธานจากตโมประธาน จากตอนเริ่มต้นแบตเตอรี่ก็ลดลงเรื่อยๆ ที่ละน้อย มีเพียงดวงวิญญาณเท่านั้นในโลกที่ไม่มีตัวตน ไม่มีร่างกายที่นั่น ดังนั้นจึงไม่มีเรื่องของแบตเตอรี่ลดลงอย่างเป็นธรรมชาติหรือการชาร์จแบตเตอรี่จะลดลง เป็นเพียงเมื่อรถยนต์วิ่งเท่านั้นที่แบตเตอรี่จะคายประจุ นั่นคือกระแสไฟจะค่อยๆ ไหลออกมาจากแบตเตอรี่ เมื่อรถยนต์จอดอยู่กับที่ แบตเตอรี่จะไม่ทำงาน แบตเตอรี่จะเริ่มทำงานเมื่อรถยนต์เคลื่อนที่ ในรถยนต์ แบตเตอรี่จะชาร์จอย่างต่อเนื่อง แต่แบตเตอรี่ของลูกจะได้รับการชาร์จเพียงครั้งเดียวเท่านั้นในเวลาสั้นๆ และเวลาเมื่อลูกเริ่มทำกรรมผ่านร่างกาย แบตเตอรี่จะลดลงเล็กน้อย ก่อนอื่นให้อธิบายว่าท่านคือพ่อสูงสุดผู้ซึ่งดวงวิญญาณทั้งหมดจดจำ พวกเขาพูดว่า โอ้ พระเจ้า! ท่านคือพ่อและเราคือลูกๆ ที่นี้ได้มีการอธิบายแก่ลูกๆ แล้วว่าลูกต้องชาร์จแบตเตอรี่อย่างไร ลูกสามารถท่องท้าวไปทั่วและจดจำพ่อและลูกก็จะกลับมาสโตประธาน หากลูกไม่เข้าใจสิ่งใดเลยลูกก็สามารถถามได้ นี่เป็นสิ่งที่ง่ายดายมาก แบตเตอรี่ของเรากำลังลดลงทุกๆ 5000 ปี พ่อมาและชาร์จแบตเตอรี่ของทุกคน ทุกคนจดจำพระเจ้าในเวลาของการทำลายล้าง ตัวอย่างเช่น เมื่อมีน้ำท่วม ผู้เลื่อมใสศรัทธาทั้งหมดพยายามที่จะจดจำพระเจ้า อย่างไรก็ตามในเวลาสั้นๆ เขาจะไม่สามารถมีการจดจำระลึกถึงพระเจ้าได้ จะมีเพียงเพื่อนฝูงญาติมิตร, ทรัพย์สมบัติและความมั่งคั่งเท่านั้นที่จะถูกจดจำ แม้ว่าพวกเขาจะพูดว่า “โอ้ พระเจ้า” นั่นก็เป็นเพียงแค่ต้องการจะพูดเท่านั้น พระเจ้าคือพ่อและเราเป็นลูกของท่าน พวกเขาไม่รู้สิ่งนี้เลย พวกเขาได้รับความรู้ที่ไม่ถูกต้องของการอยู่ในทุกหนแห่งในเวลาเดียวกัน พ่อมาและให้ความรู้ที่ถูกต้องแก่ลูก แผนกของความเลื่อมใสศรัทธานั้นแยกจากกันโดยสิ้นเชิง พวกเขาต้องสะดุดล้มไปทั่วในหนทางของความเลื่อมใสศรัทธา กลางคืนของบราห์มาคือกลางคืนของบราห์มิน กลางวันของบราห์มาคือกลางวันของบราห์มิน จะไม่มีคำกล่าวว่ กลางคืนของศูทรและกลางวันของศูทร พ่อที่นั่งที่นั่นและอธิบายความลับเหล่านี้ นี่คืกลางคืนและกลางวันที่ไม่มีการจำกัด เวลานี้กลางวันกำลังจะจบลงและลูกกำลังจะเข้าไปสู่กลางวัน คำพูดเหล่านี้ได้กล่าวไว้ในคัมภีร์ พวกเขาพูดถึงกลางวันของบราห์มาและกลางคืนของบราห์มา แต่พวกเขาไม่รู้สิ่งใดเลย เวลานี้สติปัญญาของลูกได้เข้าไปสู่ความไม่มีขีดจำกัดแล้ว ในความเป็นจริงลูกสามารถพูดถึงเหล่าเทพว่า กลางวันของวิษณุและกลางคืนของวิษณุ เพราะความสัมพันธ์

ระหว่างบรรพมาและวิษณุได้มีการอธิบายแก่ลูกแล้ว ไม่มีใครอื่นสามารถเข้าใจว่าหน้าที่การงานของตรีมูรติคืออะไร พวกเขาพาพระเจ้าไปไว้ในปลาและจะแช่และเข้าไปสู่วงจรของการเกิดและการตาย ชาติและภพ ฯลฯ ก็เป็นมนุษย์เช่นกัน แต่พวกเขามีคุณธรรมที่สูงส่ง เวลาที่ลูกต้องกลับมาเป็นเช่นเดียวกับพวกเขา แล้วลูกจะกลายเป็นเทพในชาติเกิดต่อไปของลูก มีบัญญัติของ 84 ชาติเกิด แต่เวลาสิ่งนั้นนี้ได้จบลงไปแล้ว เวลานั้นมันจะช้ารอย เวลาที่ลูกกำลังจะได้รับคำสอนเหล่านี้ พ่อพูดว่า ลูกๆ ที่สุดแสนหวานมีศรัทธาว่าลูกคือดวงวิญญาณ พวกเขาพูดว่าพวกเขาเป็นนักแสดง แต่พวกเขาไม่เข้าใจว่าดวงวิญญาณลงมาจากเบื้องบนอย่างไร พวกเขาพิจารณาว่าตนเองคือผู้มีร่างกาย เราดวงวิญญาณลงมาจากเบื้องบน แต่เมื่อไรเราจะกลับไปอีกครั้ง? การไปอยู่เบื้องบนหมายถึงการตาย, การละร่างของลูก ใครต้องการตายหรือ? พ่อได้กล่าวว่าเพียงแค่ลิ้มร่างของลูกเรื่อยๆ ท่านสอนลูกถึงวิธีที่จะตายในขณะที่มีชีวิต ไม่มีใครอื่นสามารถสอนสิ่งนี้แก่ลูกได้ ลูกได้มาที่นี่เพื่อไปบ้านของลูก เป็นเพียงในเวลาที่นี่ที่ลูกได้รับความรู้ถึงวิธีที่จะกลับบ้าน นี่คือการเกิดสุดท้ายของลูกในดินแดนของความตาย ยุคทองเรียกว่าดินแดนของความบันเทิง เวลานั้นอยู่ในสติปัญญาของลูกว่าลูกต้องกลับบ้านอย่างรวดเร็ว ก่อนอื่นใดลูกต้องไปยังบ้านของลูกดินแดนแห่งการหลุดพ้น ที่นี้ที่ลูกต้องละเครื่องแต่งกายของร่างกายและดวงวิญญาณจะกลับบ้าน เมื่อละครที่มีชีวิตจำกัดจบลงนักแสดงก็ถอดเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายของเขาออกแล้วทิ้งไว้ที่นั่นและสวมใส่เสื้อผ้าที่พวกเขาสวมใส่ที่บ้านและกลับบ้าน ในทำนองเดียวกันเวลานี้ลูกก็ต้องถอดเครื่องแต่งกายเหล่านั้นและกลับบ้าน มีเทพน้อยมากในยุคทอง ที่นี้มีมนุษย์นับไม่ถ้วน ที่นั่นจะมีเพียงศาสนาเทพดั้งเดิมที่คงอยู่ตลอดไปเดียวเท่านั้น เวลานี้พวกเขาเรียกตัวเองว่าอินดู พวกเขาได้ลิ้มศาสนาและการกระทำที่สูงส่งและเหตุนี้เองพวกเขาจึงไม่มีความสุข ในยุคทองศาสนาและการกระทำของลูกสูงส่ง เวลานั้นในยุคเหล็กศาสนาของลูกได้กลับมาเสื่อมลง สิ่งนั้นได้เข้าไปในสติปัญญาของลูกหรือไม่ว่าลูกได้ตกต่ำลงมาอย่างไร? เวลานั้นลูกได้ให้คำแนะนำของพ่อที่ไม่มีชีวิตจำกัด พ่อที่ไม่มีชีวิตจำกัดมาและสร้างโลกใหม่นั้นก็คือสวรรค์ พ่อพูดว่า มานมานะบาฟ! คำพูดเหล่านี้มาจากกิตะ ได้มีการให้ชื่อของความรู้ของราชาโยคะที่ง่ายตายว่ากิตะ นี่คือการเรียนของลูก เมื่อลูกมาศึกษาที่นี่ พวกเขาทั้งหมดว่า นี่เป็นโรงเรียนของบารุชาของเรา ตัวอย่างเช่นลูกของครูใหญ่ก็จะพูดว่า นั่นกำลังศึกษาในวิทยาลัยของพ่อของฉัน หากแม่ของเขาเป็นครูใหญ่เช่นกัน เขาก็จะพูดว่า “ทั้งแม่และพ่อของฉันเป็นครูใหญ่” เขาทั้งสองกำลังสอน นี่เป็นวิทยาลัยของพ่อและแม่ของฉัน ลูกจะพูดว่า นี่คือการเรียนของมามาและบารุชาของเรา ท่านทั้งสองกำลังสอน ทั้งสองได้เปิดวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัยทางจิตนี้ ทั้งสองกำลังสอนในเวลาเดียวกัน บรรพมาได้นำลูกมาเลี้ยงดู นี่คือการประเดิมของความรู้ที่ลึกซึ้งมาก พ่อไม่ได้อธิบายสิ่งใดใหม่แก่ลูก ท่านได้ให้คำอธิบายนี้แก่ลูกในวงจรที่แล้วเช่นกัน ใช่ มีความรู้มากมายและความรู้นั้นก็ยังลึกซึ้งขึ้นในแต่ละวัน ดูสิว่าลูกได้รับคำอธิบายของดวงวิญญาณอย่างไร ดวงวิญญาณที่สูงสุดแสนเล็กมีบทบาทของ 84 ชาติเกิดบันทึกไว้ในเขา ดวงวิญญาณไม่เคยถูกทำลาย ดวงวิญญาณไม่สูญสลายและดังนั้นบทบาทที่อยู่ในเขาก็ไม่สูญสลายเช่นกัน ดวงวิญญาณได้ยืนผ่านหู เมื่อมีร่างกายก็จะมีบทบาท เมื่อดวงวิญญาณแยกออกจากร่างกายของลูก ลูกก็ไม่สามารถตอบสนองได้ เวลานั้นพ่อพูดว่า ลูกๆ เวลานั้นลูกต้องกลับบ้าน เมื่อยุคบรรจบพบกันที่เป็นสิริมงคลที่สุดนี้มาถึง ลูกต้องกลับบ้าน ความบริสุทธิ์คือสิ่งหลักที่จำเป็นเพียงดวงวิญญาณที่บริสุทธิ์เท่านั้นที่อาศัยในดินแดนแห่งความสงบ ดินแดนแห่งความสงบและดินแดนแห่งความสุขทั้งสองคือดินแดนแห่งความบริสุทธิ์ ไม่มีร่างกายใดๆ ที่นั่น ดวงวิญญาณนั้นบริสุทธิ์ ไม่มีแบดเตอร์ของใครที่จะหมดไปหรือลดลงที่นั่น เมื่อลูกนำร่างกายมาใช้ที่นี่, เครื่องยนต์ก็เริ่มทำงาน เมื่อเครื่องยนต์หยุดนิ่ง น้ำมันก็ไม่ลดลง ในขณะนี้แสงของลูกดวงวิญญาณได้กลับมามืดมัวสลัวอย่างมาก แสงไม่ได้หายไปอย่างสมบูรณ์ เมื่อมีใครตายผู้คนก็จุดตะเกียงดินเผา และเขาจะดูแลตะเกียงด้วยความระมัดระวังมากเพื่อไม่ให้ตะเกียงนั้นดับลง แสงของดวงวิญญาณไม่เคยดับลงอย่างสมบูรณ์ แสงนั้นไม่สูญสลาย พ่อหนึ่งที่นี่และอธิบายสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด บารุชาว่าลูกเป็นลูกที่อ่อนหวานอย่างมากและลูกถูกเผาไหม้ด้วยการนั่งอยู่บนกองไฟของตัณหาราคะ พ่อกำลังปลุกลูกให้ตื่นขึ้นอีกครั้ง ลูกได้กลายเป็นชาวศพที่ตโมประธานอย่างสมบูรณ์ ลูกไม่ได้รู้จักพ่อเลย มนุษย์ไม่มีประโยชน์ใดๆเลย ชี้อาชีพของมนุษย์ก็ไม่มีประโยชน์อะไรเลย ไม่ใช่ชี้อาชีพของบุคคลสำคัญจะมีประโยชน์ขณะที่ชี้อาชีพของผู้ที่ยากจนไม่มีประโยชน์ ทุกสิ่งปะปนกัน: ชี้อาชีพกับชี้อาชีพและฝุ่นปนกับฝุ่นไม่ว่าจะเป็นใครก็ตาม บางคนมีพิธีเผาศพในขณะที่คนอื่นทำพิธีฝังศพ ชาวพาสีเก็บซากศพไว้บนหอคอยเหนือบ่อน้ำแล้วนกก็มากินเนื้อหนัง และแล้วกระดูกก็ตกลงไปในบ่อ อย่างน้อยสิ่งนั้นก็ยังเป็นประโยชน์ ผู้คนมากมายในโลกนี้ตาย เวลานั้นลูกต้องละร่างของลูกโดยอัตโนมัติ ลูกมาที่นี่เพื่อละร่างของลูกและกลับบ้าน นั่นคือลูกมาที่นี่เพื่อที่จะตาย ลูกไปด้วยความสุขเพราะลูกกำลังจะไปสู่ดินแดนแห่งการหลุดพ้นในชีวิต ไม่ว่าลูกแต่ละคนจะเล่นบทบาทอะไร ลูกก็จะเล่นบทบาทเดียวกันจนเวลาสุดท้าย พ่อจะเฝ้าแต่ตั้งใจให้ลูกทำความเพียรพยายามต่อไปและจะเฝ้าดูอย่างเป็นผู้สังเกตการณ์ที่ละวาง นี่เป็นเรื่องของความเข้าใจ ไม่มีเรื่องของการอยู่อย่างหวาดกลัวในสิ่งนี้ เรากำลังทำความเพียรพยายามที่จะละร่างเพื่อจะไปสวรรค์ ลูกเพียงแค่ต้องเฝ้าแต่จดจำพ่อแล้วความคิดสุดท้ายของลูกจะนำลูกไปสู่จุดหมายปลายทาง สิ่งนี้ต้องใช้ความเพียรพยายามความเพียรพยายามเป็นสิ่งที่จำเป็นในทุกการศึกษา พระเจ้าต้องมาเพื่อสอนลูก ดังนั้นการศึกษาต้องเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่

อย่างแน่นอน คุณธรรมที่สูงส่งเป็นสิ่งที่จำเป็นที่นี่ ลูกต้องกลายเป็นลักษมีและนารายณ์ พวกเขาใช้ชีวิตอยู่ในยุคทอง ลูกมาที่นี่เพื่อที่จะกลายเป็นเทพในยุคทองอีกครั้ง เป้าหมายและวัตถุประสงค์นั้นง่ายมาก! ตรีมูรติกี่ชัดเจนเช่นกัน ลูกจะสามารถอธิบายได้อย่างไรหากลูกไม่มีภาพของบราห์มา, วิษณุและชางก้า บราห์มากลายเป็นวิษณุและวิษณุกลายเป็นบราห์มา พวกเขาได้แสดง 8 แขนของบราห์มาและ 100 แขนของบราห์มาเพราะบราห์มามีลูกมากมาย ดังนั้นพวกเขาจึงได้ทำภาพเหล่านั้น อย่างไรก็ตามไม่ใช่ว่าจะมีมนุษย์ที่มีแขนมากมายเช่นนั้น ราววันมี 10 หัวก็เป็นสัญลักษณ์เช่นกัน ไม่มีมนุษย์คนไหนเป็นเช่นนั้น พ่อหนึ่งนี้และอธิบายสิ่งนี้ ผู้คนไม่รู้สิ่งใด นี่คือการละเล่นเช่นกัน ไม่มีใครรู้ว่าสิ่งนี้เริ่มขึ้นเมื่อไหร่ พวกเขาพูดว่าสิ่งนั้นคงอยู่มาตั้งแต่ดิถีดาบรพ โอ! แล้วนั่นเมื่อไหร่? พ่อสอนลูกๆที่สุแดนหวาน ท่านคือครูและเป็นครูเช่นกัน ดังนั้นลูกๆควรมีความสุขอย่างมาก พิพิธภัณฑสถานเหล่านี้ ฯลฯ เปิดขึ้นตามคำแนะนำของใคร? ที่นี่มีเพียงพ่อแม่และลูกๆ มีลูกๆมากมาย ศูนย์ยังคงเปิดขึ้นอย่างต่อเนื่องตามคำแนะนำ ผู้คนพูดว่า: ลูกพูดว่า พระเจ้าพูดผ่านพาหนะ ดังนั้นจงให้นิमितแก่เรา! โอ! แต่ลูกเคยมีนิमितของดวงวิญญาณหรือไม่? ลูกจะสามารถมีนิमितของจุดที่สุแดนเล็กน้อยได้อย่างไร? ไม่มีความจำเป็นสำหรับสิ่งนั้น เป็นเพียงเรื่องของการรู้จักดวงวิญญาณ ดวงวิญญาณอาศัยอยู่ที่กึ่งกลางหน้าผากและร่างกายที่แสนจะใหญ่โตทำงานบนพื้นฐานนั้น เวลาที่ลูกไม่มีทั้งมงกุฎแห่งแสงและมงกุฎที่ประดับด้วยเพชรพลอย ลูกกำลังทำความเพียรพยายามเพื่อจะประกาศสิทธิ์ในมงกุฎทั้งสองอีกครั้งหนึ่ง ลูกประกาศสิทธิ์ในมรดกของลูกจากพ่อทุกอย่างจรรยาบาถามลูกว่า เราเคยพบกันมาก่อนหรือไม่? ลูกพูดว่า ใช่ บาบา เราได้พบกันทุกอย่างจรรยา เพราะเหตุใด? เพื่อที่จะกลายเป็นลักษมีและนารายณ์ ทุกคนก็จะพูดสิ่งเดียวกัน พ่อพูดว่า อัจชะ เมื่อลูกกำลังพูดถึงสิ่งที่เป็สิริมงคล เวลาที่จงทำความเพียรพยายาม! ไม่ใช่ทุกคนจะกลายเป็นนารายณ์จากมนุษย์ธรรมดา ปวงประชาที่เป็นที่ต้องการเช่นกัน มีเรื่องราวของนารายณ์ที่แท้จริง ผู้คนถ่ายทอดเรื่องราวนี้ แต่ไม่มีสิ่งใดเข้าไปสู่สติปัญญาของเขา ลูกๆเข้าใจว่านั่นคือดินแดนแห่งความสุข, โลกที่ไม่มีตัวตน จากที่นั่นลูกจะไปสู่ดินแดนแห่งความสุข มีเพียงพ่อผู้เดียวเท่านั้นที่นำลูกไปสู่ดินแดนแห่งความสุข อธิบายแก่ใครก็ตามและบอกเขาว่า เวลาที่เรากำลังจะกลับบ้าน เพียงพ่อผู้ปราศจากร่างเท่านั้นที่จะพาดวงวิญญาณทั้งหมดกลับบ้าน เวลาที่พ่อได้มาแล้ว แต่พวกเขาไม่รู้จักท่าน พ่อพูดว่า พวกเขาไม่รู้จักแม้กระทั่งผู้ที่พ่อได้เข้ามาในร่างกายของเขา มีพาหนะเช่นกัน ทุกดวงวิญญาณเข้ามาในพาหนะ ดวงวิญญาณของทุกคนอาศัยอยู่ตรงกลางหน้าผากของเขาหรือเธอ พ่อมาและนั่งอยู่ตรงกึ่งกลางหน้าผากนี้ ท่านอธิบายอย่างง่ายดาย เพียงพ่อผู้เดียวเท่านั้นคือผู้ชำระให้บริสุทธิ์ ลูกทุกคนของพ่อเหมือนกันและแต่ละคนมีบทบาทของเขาเอง ไม่มีใครสามารถแทรกแซงในสิ่งนี้ได้ อัจชะ

ถึงลูกๆ ที่สุแดนหวาน ผู้เป็นที่รักยิ่ง ที่จากหายไปนาน เวลาที่ได้พบพานอีกครั้ง รัก ระลึกถึง และสวัสดีตอนเช้า จากแม่ พ่อ บัพดาตา พ่อทางจิตพูดนมัสตกับลูกๆ ทางจิต

สาระสำหรับการสร้างสมเพื่อการเป็นตัวของตัวเองของคุณธรรม และการจดจำระลึกถึง:

1. ขจัดความผูกพันยึดมั่นของลูกออกจากเครื่องแต่งกาย ร่างกายนั้น และตายในขณะที่มีชีวิต! นั่นคือลูกต้องชำระสะสางบัญญัติกรรมในอดีตทั้งหมดของลูก!

2. เพื่อที่จะกลับมามีมงกุฎสองชั้น, จงทำความเพียรพยายามที่จะศึกษาเล่าเรียนและสร้างสมคุณธรรมที่สูงส่ง ทำความเพียรพยายามตามเป้าหมายของลูกและคำพูดที่เป็นสิริมงคล

พร: พร: ขอให้ลูกเป็นดวงวิญญาณที่สามารถใช้ความรู้ได้เป็นอย่างดี ผู้ที่ยกระดับผู้ที่ประณามลูกและผู้ที่จับสั้นความคิดใดๆที่จะก่อให้เกิดความเสียหาย แม้ว่าบางคนประณามลูกหรือเป็นสาเหตุที่ทำให้ลูกเสียหายหรือดูถูกลูกทุกวัน อย่าได้มีความรู้สึกไม่ชอบใจต่อผู้นั้นในจิตใจของลูก การยกระดับผู้ที่ประณามลูกคืองานของดวงวิญญาณที่สามารถใช้ความรู้ได้เป็นอย่างดี ลูกๆประณามพ่อเป็นเวลา 63 ชาติเกิด และพ่อก็ยังมองดูลูกด้วยสายตาของการให้คุณประโยชน์ ดังนั้นทำตามพ่อ ความหมายของดวงวิญญาณที่สามารถใช้ความรู้ได้เป็นอย่างดีคือการมีความรู้สึกของการให้คุณประโยชน์ต่อทุกคน อย่าได้มีความคิดแม้แต่หน่อยที่จะเป็นสาเหตุใดให้ผู้อื่นได้รับความเสียหายใดๆ

คติพจน์: ทำให้ตนเองมั่นคงในสภาพของ “มานมานะบาพ” และลูกจะรู้สึกถึงเจตนาในจิตใจของผู้อื่น

*** โอม ชานติ ***